

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6CoCsp/17/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121255968
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Radomský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:6121255968.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Radomského a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobcu A. B. C. C., C. C. D. X, XXX XX E. – F. G. H., I.: XX XXX XXX, právne zastúpený advokátskou kanceláriou Remedium Legal, s.r.o., Prievozská 2, 821 09 Bratislava – mestská časť Ružinov, IČO: 53 255 739, proti žalovanej I. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom J. XXX/X, XXX XX C., právne zastúpená advokátom Mgr. Ondrej Barna, so sídlom Zámocká 529/34, 091 01 Stropkov, o zaplatenie 422,60 Eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Svidník, č.k. 6Csp/40/2021-115 zo dňa 23. mája 2023, takto

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e rozsudok.

II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konanie n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa podaným návrhom na vydanie platobného rozkazu v upomínacom konaní domáhal, aby súd vydal platobný rozkaz na zaplatenie sumy 442,60 Eur s prísl. dlžnej z titulu zmluvy o splátkovom úvere.

2. Okresný súd Svidník (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:
„I. Žalobu zamietá.

II. Žalovanej priznáva proti žalobcovi náhradu trov konania v plnom rozsahu, o výške ktorých bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom.“

3. Rozhodnutie právne odôvodnil § 497, § 499 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, § 1 ods. 2, § 2 písm. d), § 7 ods. 1, 2, § 9 ods. 1, § 11 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, § 52 ods. 1 až 4, § 524 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, § 255 ods. 1, § 262 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok.

4. Vychádzal zo zistenia, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou bola uzatvorená Zmluva o splátkovom úvere dňa XX.XX.XXXX, na základe ktorej boli žalovanej poskytnuté peňažné prostriedky v sume 1.840,- Eur, ktoré sa žalovaná zaviazala vrátiť v pravidelných mesačných splátkach. Z výzvy pred postúpením zo dňa 04.05.2020 zistil, že právny predchodca žalobcu oznámil žalovanej, že pohľadávka je splatná v celom rozsahu a že je v omeškaní. Zároveň ju upozornil, že v prípade, ak dlžnú sumu neuhradí, banka je oprávnená postúpiť pohľadávku tretej osobe. Zo Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 12.10.2020 medzi postupcom C. C., K., E. a žalobcom bola na žalobcu postúpená pohľadávka voči žalovanej špecifikovaná v prílohe k Zmluve o postúpení pohľadávok. Z oznámenia

o postúpení pohľadávky je zrejmé, že postupca žalovanej oznámil postúpenie pohľadávky na žalobcu dňa 20.10.2020. Z pokusu o zmier zo dňa 08.02.2021 je zrejmé, že žalobca vyzval žalovanú k úhrade dlžnej sumy s tým, že v prípade neuhradenia dlžnej sumy bude nútený pristúpiť k uplatneniu predmetnej pohľadávky na príslušnom súde spolu s úrokmi z omeškania, trovami súdneho konania, trovami právneho zastúpenia a v prípade exekučného konania aj trovami exekúcie.

5. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že vykonaným dokazovaním mal preukázať, že žalovanej bol poskytnutý spotrebiteľský úver. Zo žalobcom predložených dôkazov je zrejmé, že jeho právny predchodca postúpil svoju pohľadávku na žalobcu zákonným spôsobom, a preto nemal pochybnosti o aktívnej vecnej legitímácii žalobcu. K námietke žalovanej o nekonaní s odbornou starostlivosťou uviedol, že je pravdivé tvrdenie žalovanej, že právny predchodca žalobcu vychádzal len z vlastných interných informácií (výpočet primárnej návratnosti - kalkulácia ukazovateľa schopnosti splácať), keď v tabuľke je uvedený príjem žalovanej a dokonca aj príjem spoludlžníka, aj keď v zmluve žiaden spoludlžník uvedený nie je. K výdavkom, ktoré boli uvedené v rozsahu 35,81 Eur, prirátal len paušálnu sumu výdavkov v podobe životného minima. Z uvedeného je zrejmé, že nezisťoval žiadne ďalšie reálne výdavky žalovanej, ktoré v tom čase objektívne museli existovať, pretože táto riadne obýva svoj byt a má reálne výdavky na bývanie, prípadne na iné záväzky, ktoré ak by právny predchodca odborne a starostlivo posúdil, tak by ich musel zahrnúť do rozsahu záväzkov. Uviedol, že nemal k dispozícii na porovnanie žiadostí žalovanej o poskytnutie úveru. Zo súdneho registra zistil, že proti žalovanej sa viedlo viacero konaní, čiže je zrejmé, že jej bolo poskytnutých viacero úverov a práve tieto skutočnosti mali byť reálne zohľadnené pri posudzovaní bonity. Aj keď žalobca tvrdí, že právny predchodca prostredníctvom svojho interného schvaľovacieho systému overuje pravdivosť údajov uvedených klientom v jeho žiadosti, resp. zmluve, tiež skúma prostredníctvom sociálnej poisťovne príjmy, výdavky (zrážky) a trvanie zamestnania, toto svoje tvrdenie žiadnym spôsobom nepreukázal. Pokiaľ by právny predchodca žalobcu nahliadol do údajov z príslušnej databázy alebo registra úverov, bol by zistil, že žalovanej bolo poskytnutých viacero úverov. Z uvedeného je zrejmé, že právny predchodca žalobcu pred vstupom do zmluvného vzťahu so žalovanou jej bonitu náležite neskúmal a pre naplnenie podmienok uvedených v ustanovení § 7 ods. 1 zákona č. 121/2010 Z. z. nepostačuje len formálne zistenie základných informácií o výške príjmov a výdavkov spotrebiteľa, ale aj ich preukázanie a odborné posúdenie. Už samotná terminológia zákona naznačuje, že veriteľ je povinný posúdiť platobnú schopnosť spotrebiteľa, teda nie len mechanicky zistiť informácie o sociálnych a majetkových pomeroch, ale zistené a overené informácie následne aj vyhodnotiť. Konanie právneho predchodcu žalobcu ako veriteľa vyhodnotil ako hrubé porušenie povinnosti veriteľa posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť žalovanej úver splácať. Na strane veriteľa ide o nezodpovedný prístup bez odbornej starostlivosti, ktorý nemôže zostať bez povšimnutia a takémuto konaniu nemožno priznať súdnu ochranu. Dôsledkom podcenenia bonity nie je neplatnosť zmluvy, ale neposkytnutie ochrany veriteľovi, ktorý hrubou nedbanlivosťou poruší povinnosť s odbornou starostlivosťou posúdiť bonitu spotrebiteľa. Z tohto dôvodu preto konštatoval, že úver poskytnutý žalovanej je bezúročný a bez poplatkov. Medzi stranami nebolo sporné, že žalovaná na poskytnutý úver zaplatila sumu 1.999,40 Eur, z čoho je zrejmé, že žalovaná už poskytnutú istinu úveru zaplatila. Z uvedených dôvodov súd žalobu zamietol.

6. O trovách konania rozhodoval podľa zásady úspechu tak, že úspešnej žalovanej priznal proti žalobcovi náhradu trov konania v plnom rozsahu, o výške ktorých bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom.

7. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, a to v celom rozsahu. Odvolanie podal z dôvodu porušenia práva na spravodlivý proces, nesprávnych skutkových zistení a nesprávneho právneho posúdenia. V prvom rade poukazoval na nesprávne vyhodnotenie predložených dôkazov vo vzťahu k neuvedeniu spoludlžníka v zmluve, preto je takéto konštatovanie nesprávne a nevyplýva z vykonaného dokazovania, preto je uvedený záver súdu nesprávny a nepreskúmateľný. Pokiaľ ide o viacero úverov, o ktorých pomerne nejednoznačne pojednáva súd, tak poukázal, že tieto sú uvedené v zmluve a v preverovaní bonity, pričom existujúci záväzok 35,81 Eur je predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp. zn. 6Csp/19/2021, ktoré nie je právoplatne skončené a ktoré vedie rovnaká sudkyňa a v spomínanom inom konaní dňa 19.04.2023 (mesiac predtým ako došlo k vyhláseniu rozhodnutia v predmetnej veci) doručoval žiadosť o poskytnutie úveru žalovanou, preto neobstojí argument súdu o tom, že súd nemal k dispozícii žiadosť o úver. Ak teda mal súd vedomosť o viacerých konaniach, potom je zarážajúce, že nemal vedomosť o tom, že existuje žiadosť o poskytnutie úver v inej veci, kde žalovaná deklarovala svoje údaje. Vzhľadom na to, že tento argument bol použitý

po prvý krát až v čase vydania rozhodnutia, nemal zachovaný procesný priestor pre argumentáciu a spolu s predmetnou žiadosťou o úver ju dokladá až v odvolacom konaní. Ku skúmaniu bonity uviedol, že ide o otázku skutkovú a odbornú, teda aj prípadná povinnosť súdu preskúmať splnenie tejto povinnosti je limitovaná na samotný prieskum, nie následné vyhodnocovanie., či by súd ako veriteľ na základe predložených listín poskytol úver spotrebiteľovi. Namietal, že súd len veľmi stručne odôvodnil neskúmanie bonity, na základe čoho považuje odôvodnenie rozsudku za zmätočné a len zdanlivo odôvodnené. Okrem toho súdu nesprávne vyhodnotil skutkový stav ohľadom preverovania z príslušnej databázy registrov a nie je zrejmé, ako k záveru o nedostatočnom skúmaní bonity dospel, preto je rozhodnutie v tejto časti nepreskúmateľné a nemožno sa voči nemu ani relevantne brániť. Uviedol, že podrobnosti o výpočte limitu stanovuje opatrenie Národnej banky Slovenska, ktoré nadobudlo účinnosť až 01.01.2018, preto v čase poskytnutia úveru neexistovala žiadna úprava upravujúce metodiku výpočtu. V predmetnom prípade veriteľ postupoval tak, že existujúce záväzky overil dopytom do úverového registra, príjem spotrebiteľov bol overený v Sociálnej poisťovni (celkovo 676,- Eur) a v rámci nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb bral do úvahy paušálnu sumu vo výške 45% z príjmu spotrebiteľov (sumu 289,- Eur), preto zastáva názor, že uplatňovanie paušálnych výdavkov v rámci overovania platobnej kapacity spĺňa predpoklady postupu s odbornou starostlivosťou. Poukázal tiež na to, že z jednotlivých opatrení Národnej banky Slovenska pritom vyplýva, že veriteľ môže overovať výlučne úverové (finančné) záväzky spotrebiteľa, nie výdavky životné. Rovnako poukázal aj na viaceré rozhodnutia iných vyšších súdnych autorít v obdobnej právnej otázke. Zdôraznil, že je to práve žalovaná, ktorá je ako spotrebiteľ povinná uvádzať pravdivé údaje v žiadosti o úver a pokiaľ tomu tak nie je, veriteľ má len limitované možnosti, ako overiť spotrebiteľom uvádzané údaje. Z uvedených dôvodov nie je možné úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. Navrhoval, aby odvolací súd rozsudok zmenil tak, že vyhovie žalobe v plnom rozsahu, resp. ho zruší a vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

8. Žalovaná sa k podanému odvolaniu nevyjadřila.

9. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (ustanovenie § 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“)), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (ustanovenie § 385 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

10. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích námietok v kontexte s namietaným porušením práva na spravodlivý proces, nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

11. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

12. V zhode so súdom prvej inštancie, ani odvolací súd v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že predmetný vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou je vzťahom spotrebiteľským, pretože uzatvorená zmluva je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde právny predchodca žalobcu vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalovaná je spotrebiteľom, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Odvolací súd na tomto mieste ešte zdôrazňuje, že základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že tieto sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny, pričom aj predmetná zmluva túto charakteristiku spĺňa.

13. Súd prvej inštancie sa zaoberal skúmaním, či zo strany žalobcu došlo k náležitému skúmaniu bonity žalovanej. Zákon o spotrebiteľských úveroch upravoval v § 7 ods. 1 povinnosť veriteľa pred uzavretím

alebo zmenou spotrebiteľskej zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. V prípade, ak veriteľ túto svoju zákonnú povinnosť zanedbá, zákon sankcionuje takéto konanie v zmysle § 11 ods. 2 nemožnosťou vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. Zákon v tejto súvislosti ustanovuje tiež, že v prípade ak dôjde k hrubému porušeniu § 7 ods. 1, v takom prípade zákon sankcionuje takéto konanie veriteľa bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou poskytnutého úveru. Za hrubé porušenie povinnosti sa považuje najmä posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o rodinnej a ekonomickej situácii spotrebiteľa alebo bez prihliadnutia na údaje z príslušnej databázy, či registra.

14. Zákon o spotrebiteľských úveroch ukladá veriteľovi pri skúmaní bonity klienta postupovať s odbornou starostlivosťou, pričom zákon neuviedol zákonnú definíciu tohto pojmu. Aj napriek absencii takejto zákonnej definície možno vychádzať z toho, že odborná starostlivosť predpokladá overenie údajov, ktoré dlžník veriteľovi uviedol, resp. objektívne podložil minimálne potvrdením zamestnávateľa dlžníka a nepochybne kľúčovou je aj pri skúmaní bonity klienta využívať aj verejne dostupné informácie, ako napr. štátom zverejňované údaje o životnom minime, existenčnom minime a tieto porovnávať so známymi alebo od spotrebiteľa zistenými (nie iba tvrdnými) informáciami o jeho príjmoch a výdavkoch (do pozornosti rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33Cdo/2178/2018).

15. Vzhľadom na uvedené ustanovenie možno od žalobcu ako veriteľa požadovať preukázanie skúmania bonity klienta, teda v uvedenom prípade bolo na žalobcovi ako veriteľovi, aby preukázal, že si svoje povinnosti vyplývajúce z právnych predpisov splnil, teda, že v uvedenom prípade bola splnená povinnosť vyplývajúca z § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch.

16. Žalobca v priebehu prvoinštančného konania poukazoval na to, že jeho právny predchodca zisťoval existujúce záväzky dopytom do úverového registra, príjem spotrebiteľov overil v Sociálnej poisťovni (327,- Eur + 349,- Eur = 373,- Eur) a v rámci nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb bral do úvahy paušálnu sumu 45% z príjmu spotrebiteľov, teda sumu 289,- Eur (rozdiel je spôsobený zaokrúhľovaním údajov). Na preukázanie uvedeného predložil žalobca celý proces overovania bonity jeho právnym predchodcom, ktorý tvoril tabuľkový prehľad Výpočtu primárnej návratnosti (kalkulácia ukazovateľa schopnosti splácať) s dátumom schválenia dňa 01.12.2015. Odvolací súd poukazuje na to, že síce z predloženého tabuľkového prehľadu vyplýva, že dopyt do úverového registra, ako aj do Sociálnej poisťovne bol, resp. mal byť uskutočnený v deň poskytnutia úveru, teda žalobca skúmal záväzky žalovanej voči iným bankovým subjektom, avšak žalobca nepreukázal kedy a či vôbec zisťoval aj ďalšie bežné výdavky žalovanej, napr. na domácnosť, stravu, atď. Žalobca tak nepreukázal, skúmal celkovú finančnú situáciu na strane žalovanej pred poskytnutím spotrebiteľského úveru alebo až po jej uzatvorení, preto nebolo možné prisvedčiť tvrdeniu žalobcu o dostatočnom skúmaní bonity, keďže v tomto smere žalobca neunesol dôkazné bremeno tak, ako to už uviedol súd prvej inštancie vo svojom odôvodnení. Odvolaciemu súdu v tomto smere vyplýva, že žalobca ďalšie náklady a záväzky žalovanej neskúmal a podľa názoru odvolacieho súdu nepostačuje vziať do úvahy pri výdavkoch spotrebiteľa len paušálnu sumu vo výške 45% z príjmu spotrebiteľa, pretože uvedené nereflektuje a ani nemusí reflektovať prípadné zvýšené výdavky spotrebiteľa, ktoré mu môžu vzniknúť v dôsledku, či už zdravotného stavu alebo rodinnej, resp. súkromnej situácie. Odvolací súd sa stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie, a teda, že žalobca neskúmal všetky aspekty a okolnosti na strane žalovanej, teda možno konštatovať, že z tvrdení žalobcu nevyplyva ani to, či si utvoril reálny obraz o majetkovej situácii žalovanej potrebnej pre posúdenie jej schopnosti splácať dlh zo zmluvy. Z vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie nevplynulo, aby právny predchodca žalobcu mal vôbec vedomosť o nákladoch na bývanie, nákladoch na stravu, lieky, resp. iných životných nákladoch žalovanej. Teda ani v prípade výdavkov žalovanej nevplyva, aby došlo k ich dostatočnému skúmaniu, pretože tieto neboli vôbec uvedené a ani zisťované. Z uvedených dôvodov teda možno konštatovať správny záver súdu prvej inštancie o nesplnení si povinnosti právnym predchodcom žalobcu o nepreukázaní odbornej starostlivosti posúdenia schopnosti žalovanej splácať úver. Odvolací súd záverom poukazuje na to, že pre posúdenie splnenia povinnosti ustanovenej v § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch nie je smerodajné, aká bola reálna finančná, majetková, sociálna situácia spotrebiteľa, ale akým spôsobom dodávateľ (žalobca, resp. jeho právny predchodca) pristupoval k zisťovaniu a hodnoteniu bonity spotrebiteľa.

17. Vzhľadom na vyššie uvedené je tak možné stotožniť sa so záverom súdu prvej inštancie, že poskytnutý úver je postihnutý i sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti. Z vykonaného dokazovania

súdu prvej inštancie vyplynulo, že žalovaná dlžnú istinu (1.840,- Eur) už zaplatila (1.999,40 Eur), preto v čase podania žaloby dlh vo výške uplatnenej žalobou neexistoval, na základe čoho súdu prvej inštancie žalobu správne zamietol v celom rozsahu, s čím sa odvolací súd stotožňuje.

18. V odvolacom konaní žalobca nebol úspešný. Naopak fakticky plne úspešná bola žalovaná, ktorej vznikol zásadne nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p.). Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaná bola v odvolacom konaní pasívna, k odvolaniu sa nevyjadrila, náhradu trov odvolacieho konania si neuplatnila, a podľa obsahu spisu jej ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Odvolací súd vychádzal z čl. 17 Základných princípov C.s.p. zakotvujúcim procesnú ekonómiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 C.s.p. v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p. o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nelogické, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu.

19. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 2 : 1.

20. Menšinový názor predsedu senátu JUDr. Andreja Radomského k veci vedenej na Krajskom súde v Prešove pod sp. zn. 6CoCsp/17/2023, týkajúcej sa prieskumu rozsudku Okresného súdu Svidník, č.k. 6Csp/40/2021-115 zo dňa 23. mája 2023.

21. Z vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie vyplynulo, že v predmetnom prípade právny predchodca žalobcu overoval bonitu žalovanej dopytom do Sociálnej poisťovne a do úverového registra, pričom z predloženého dôkazu v spise (č.l. 104) vyplýva, že dopyt bol vykonaný v deň uzatvorenia spotrebiteľskej zmluvy. Výdavky spotrebiteľa právny predchodca žalobcu osobitne nezisťoval, ale paušálne započítal 45% čistého príjmu spotrebiteľa, ktoré mali pokrývať výdavky na zakladené životné potreby. Tu je potrebné zvýrazniť skutočnosť, že pri zisťovaní bonity sa hľadí výlučne na základné životné potreby, nie na bežné, primerané, či iné potreby. Z môjho pohľadu paušálne započítanie 45% z čistého príjmu žalovanej overeného v Sociálnej poisťovni vo výške 676,- Eur v roku 2015 predstavujúcich výšku 289,- Eur, spĺňa predpoklady postupu veriteľa s odbornou starostlivosťou. Podľa môjho názoru, veriteľ môže spoľahlivo overovať výlučne úverové záväzky spotrebiteľa vo finančnej podobe, nemá ďalšie reálne možnosti spoľahlivo overovať životné výdavky spotrebiteľa ním ohraničené, pričom je značne limitovaný iba subjektívnym (často strohým) opisom stavu základných životných potrieb spotrebiteľom. Preto zastávam názor, že uplatňovanie paušálnych výdavkov v rámci overovania platobnej kapacity vo výške 45% z čistého príjmu žalovanej spĺňa na strane veriteľa kritériá konania s odbornou starostlivosťou.

22. Po dôkladnom naštudovaní skutkového stavu pri zisťovaní bonity spotrebiteľa som teda došiel k odlišnému názoru ako zostávajúci členovia senátu a tým k záveru, že veriteľ si riadne splnil svoju povinnosť v zmysle § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. a konal s odbornou starostlivosťou pri poskytnutí úveru žalovanej. Z predložených listinných dôkazov bolo pred súdom prvej inštancie preukázané, že veriteľ mal k dispozícii priamo od žalovanej údaje o jej príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave, ktoré si následne aj overil a to príjem v reporte sociálnej poisťovne a úverovú zaťaženosť v príslušnom úverovom registri. Správne tak vyhodnotil bonitu žalovanej po zohľadnení jej príjmu a výdavkov a preto za týchto okolností nemohla nastať zákonná fikcia o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru ako najtvrdší možný zákonný postih. Z vyššie uvedených dôvodov na opačné posúdenie veci hľadím ako na neproporcionálne.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).